

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. május 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **í t é l e t e t**

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2019. január 16. napján kihirdetett 3.B.318/2018/4. számú **ítéletét megváltoztatja,** vádlott neve vádlottal szemben 51.223.137.- /Ötvenegymillió-kettőszázhuszonháromezer-egyszázharminché/ Ft vagyonekhozást rendel el.

A vádlott által megfizetendő bűnügyi költség összege 187.258.- /Egyszáznyolcvanhétezer-kettőszázötvennyolc/ Ft.

A vádlott anyja neve: vádlott anyja neve.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 12.600.- /Tizenkettőezer-hatszáz/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

### **I n d o k o l á s:**

A Tatabányai Törvényszék a 3.B. 318/2018/4.szám alatti ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396.§ /1/ bekezdés a/ pontja és az /5/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében, a Btk. 345.§-a szerint minősülő hamis magánokirat felhasználásának vétségében, a Btk. 403.§ /1/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő számvitel rendje megsértésének büntetében és a Btk.342.§ /1/ bekezdés c/ pontja szerint minősülő felbújtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében. Ezért halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a büntetésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson elfogadta a vádlottnak a vádirati tényállással egyező nyilatkozatát. Ennek eljárásjogi következménye, hogy a törvényszék nem állapíthat meg a vádirati tényállástól eltérő tényállást, illetve bizonyítást sem folytathat le a vádirati tényállás megalapozottságával összefüggésben. A fentiek ellenére az elsőfokú bíróság a vádirati tényállástól részben eltérő tényállást állapított meg, így tényként rögzítette, hogy a vádlott tanú 1 kérésére alapította a 1. Kft-t, a vádlottat tanú 1 ismertette össze tanú 6 könyvelővel, a vádlott a 1. Kft képviselőjében kiállított számlákat tanú 1-nek adta át, a vádlott a cég képviselőjében kifejtett tevékenységért hetente 25.000 Ft-ot kapott tanú 1-től, így a számlázással érintett 10 hónap alatt 1 millió Ft-tal gazdagodott. Utalt az

ügyész arra is, hogy a bíróság a Be. 565.§ /1/ bekezdésére hivatkozott, ennek ellenére a vádirati tényállástól eltérő tényállást állapított meg. E jogszabályhely szerint a bíróság a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadása esetén a bűnösséget egyebek mellett az eljárás ügyirataira alapozza. Az ügyészség álláspontja szerint, amennyiben a törvényszék lényeges kérdésben nem fogadja el a vádlottnak a vádirattal egyező bűnösséget beismerő nyilatkozatát - a vádlottal szemben alkalmazandó vagyonek Kobzás mértékét illetően -, úgy nem hozhat a vádlott beismerő nyilatkozatát elfogadó végzést. Ez esetben bizonyítást kell lefolytatnia arra nézve, hogy milyen módon gazdagodott a vádlott a bűncselekmény folytán. Megjegyezte az ügyészség, hogy egyébként a vádirati tényállástól eltérő megállapításokat az ügyiratok tartalma sem támasztotta alá. Álláspontja szerint ezen eltérő megállapításokat az ítéletből mellőzni szükséges, mint ahogy a 6. oldal 8. bekezdésében rögzített, a vádlottnak az ÁFA tv. 55.§ /2/ bekezdése alapján fennálló bevallási- és befizetési kötelezettségére vonatkozó megállapításokat is, mivel a vádlott nem ezen jogszabályhely megszegésével valószínűsítette meg a költségvetési csalás büntettét. Pontosítandónak találta az ügyészség a 2. oldal 4. bekezdését is annyiban, hogy **A.A.** nem 1.000 Euró fejjében lett a **1. Kft.** ügyvezetője, mivel ezt az összeget a vádlott nem adta át **A.A.**-nak. Az ügyészség hivatkozott arra is, hogy nem az indoklás, hanem a tényállás részét kell képezze a közokirat-hamisítás büntettének elkövetési ideje, amely pontosan 2013. június 12. napja. Az ügyészség nem osztotta a törvényszéknek az enyhítő körülményekkel kapcsolatos érvelését sem. Megjegyezte, hogy a vagyoni hátrány a súlyosabb minősüléshez megkívánt összeghatárnak majdnem a duplája, melyből a vádlott ezideig semmit nem térített meg. Álláspontja szerint nem tekinthető enyhítő körülménynek, hogy az okozott vagyoni hátrány nem ténylegesen bekövetkezett kárból, hanem elmaradt haszonból áll. Hivatkozott az ügyészség arra is, hogy az ítélet meghozatalakor a törvényszék nem tudhatta, hogy az első fokon jogerőre emelkedik, így nem hivatkozhatott volna arra, hogy az időmúlás mértékét növeli, hogy az eljárás tovább fog folytatódni. Utalt arra is, hogy a többszörös halmazat súlyosító körülménykénti értékelését nem enyhíti az, hogy a cselekmények közül egyes cselekmények „csupán” alaki halmazatot képeznek. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék által feltárt büntetéskiszabási tényezők nem indokolják a törvény szerint alkalmazható legenyhébb büntetés kiszabását. Amennyiben a vádlottal szemben súlyosabb büntetés kiszabására kerülne sor, úgy annak végrehajtása sem függeszthető fel. Végül az ügyészség indítványozta a helyesbített tényállás alapján a vagyonek Kobzás összegének megváltoztatását akként, hogy az ítélet tábla 51.223.137 Ft-ra rendelje el azt.

A vádlott és védője enyhítésért, a próbaidő tartamának mérséklése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbezési főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést módosítva tartotta fenn előre bocsátva, hogy a felülbírálat terjedelmét nem tekinti korlátozottnak. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat sorozatban megsértette és ennek eredményeként ítéletét megalapozatlannak, indoklásában hiányosnak, egészében érdemi felülbírálatra alkalmatlannak találja. Utalt arra, hogy a törvényszék a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadása előtt nem hallgatta ki a vádlottat, a kihallgatás nem korlátozódhat a bűnösség beismerésével összefüggő rövid kijelentésére, a vádlott gyanúsítottai vallomása és a vád tényállása pedig nem is azonos, ezzel együtt is elfogadta a tárgyaláson a vádlott bűnösségét beismerő nyilatkozatát.

Ezt a Be. 524.§ /1/ bekezdése alapján megtehetette volna, amennyiben a Be. 504.§ /2/ bekezdésében írt feltételek teljesülnek, vagyis a vádlott bűnösségét beismerő nyilatkozata a vádlott részletesebb kihallgatásával alá lett volna támasztva. Ennek hiányában viszont a Be. 609.§ /2/ bekezdés e/ pontjában írt relatív eljárási szabálysértés történt. A vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata elfogadásának következménye korlátozott bizonyítás felvétel a büntetéskiszabási tényezőkre, majd a bizonyítási eljárás befejezetté nyilvánítása, hiszen a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását

követően a vádirati tényállás megalapozottságára és a bűnösség kérdésére nem folytatható bizonyítás. Az elsőfokú bíróság azonban a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását követően nem csak a vádlott személyi körülményeire, hanem a történeti tényállásra is vett fel bizonyítást, amikor A.A.t tanúként kihallgatta. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a törvényszéknek a vádlott bűnösséget elismerő nyilatkozatával kapcsolatosan kétségei voltak, az ügy befejezésének bizonyítás felvétele nélkül akadályát látta. Ezért az elsőfokú bíróságnak a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását tartalmazó határozatát az ügyész és a vádlott nyilatkozatának beszerzése után hatályon kívül kellett volna helyeznie, ez esetben pedig a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásáról hozott végzéshez fűződő jogkövetkezmények, így a tényállás támadhatatlanságának tilalma, nem alkalmazhatók. A törvényszék eljárása ténylegesen a Be. 521.§ /3/ és /4/ bekezdésének feleltethető meg. Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy a törvényszék az ítéletben olyan tényállást állapított meg, amely a vádirati tényállással és az azon alapuló vádlotti beismerő nyilatkozattal nem azonos, a vádon túlterjeszkedő, hiszen tanú 1 cselekvőségét is megállapította, akit az ügyészség nem vádolt meg, még csak nem is nevesített a vádban, vele szemben az eljárás bizonyítottság hiányában megszüntetésre került. A vádtól eltérő tényálláson alapszik a vagyoneklobzás összezszerűsége és az enyhítő szakasz alkalmazását is alátámasztónak tartott enyhítő körülmények egy része is. Ezzel a törvényszék megszegte a Be.500 § /2/ bekezdés b/ pontjában és a Be. 521.§ /1/ bekezdésében foglalt tilalmat, vagyis nem vizsgálhatta volna a tényállás megalapozottságát és a bűnösség kérdését. Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség emellett arra is, hogy a törvényszék az adott eljárásával megsértette a büntető eljárás egyik alkotmányos alapelvét, a Be.5.§-ában meghatározott funkció megosztás elvét, valamint ezzel lényeges hatást gyakorolt a büntetés mértékére és az intézkedés összegére ellentétben az ítélet 11. oldal 3 bekezdésében található indoklásával. A fentebb felsorolt eljárási hibák olyan súlyú relatív eljárási szabálysértések, amelyek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kell, hogy maguk után vonják tekintettel arra is, hogy az indoklás szerint a törvényszék indokolási kötelezettségét a Be.562.§ /2/ és /4/ bekezdése alapján korlátozottan teljesítette. Végül a fellebbviteli főügyészség utalt arra, hogy a Be. 580.§ /2/ bekezdés b/ pontja a vádlott bűnössége beismerésének esetén is csak akkor zárja ki a tényállást támadó fellebbezést, amennyiben az egyezik a vádirati tényállással. A törvényszék ítéletének tényállása pedig nem azonos a vádirati tényállással, ezért az ügyész a fellebbezésben alappal támadhatta a törvényszék ítéletének tényállását is, így fellebbezése nem csak a Be. 583.§ /3/ bekezdése szerinti fellebbezésnek tekinthető, ezért a felülbírálat terjedelme sem a Be. 590.§ /3/ bekezdésében írt korlátozott felülbírálati szabályok szerinti. Mindezekre tekintettel a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 609.§ /1/ és /2/ bekezdés a/ és d/ pontja alapján, a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezések vádemelést követő megsértése és az indokolási kötelezettség nem megfelelő teljesítése miatt helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

Pontosítani kérte egyben a vádlott anyja nevét is a határozatban.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartva ismertette annak főbb elemeit.

vádlott neve vádlott védője a fellebbezést annak írásbeli indoklásában és a nyilvános ülésen is változatlan tartalommal fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban felsorakoztatott érveit a büntetést illetően - azok megismétlése nélkül- továbbra is tartja a védelem. Az elsőfokú bíróság által kiszabott felfüggesztett büntetésben mindezek kifejezésre is jutottak, azonban a vádlott személyiségét ismerve úgy ítéli meg, hogy a büntetési célok rövidebb tartamú próbaidő mellett is elérhetők.

A fentiekben ismertetett Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség tárgyaláson tett jogorvoslati nyilatkozatából és írásbeli fellebbezéséből egyértelműen megállapítható, hogy a főügyészség nem kizárólag a büntetés, intézkedés ellen fellebbezett, hanem támadta az elsőfokú bíróság eljárását, a bizonyítás törvényességét, az így megállapított és a vádirati tényállástól több lényegi ponton eltérő tényállást, ezért az ítélőtábla a másodfokú felülbírálatot a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint végezte el, vagyis vizsgálta az elsőfokú bíróság eljárását és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet minden rendelkezésére nézve függetlenül attól, hogy ki és miért fellebbezett.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a törvényszék 2018. október 18. napjára tűzött az ügyben előkészítő ülést, amelyre idézte vádlott neve I.r. és A.A. II.r. terhelteket, védőiket és értesítette az ügyészt. A vádlottak számára küldött idézésben szerepelt a Be. 500. § /2/ bekezdésében írt tájékoztatás is. Az előkészítő ülésen az elsőfokú bíróság a jegyzőkönyv tanúsága szerint figyelmeztette a vádlottakat a Be. 185.§-ában írt jogaikról, kötelezettségeikről és ismételt figyelmeztetés hangzott el a Be. 500.§/2/ bekezdésében írtakra nézve is. vádlott neve vádlott ezt követően nyilatkozott arról, hogy a figyelmeztetéseket megértette, bűnösségét csak részben ismeri el, nem mond le a tárgyaláshoz való jogáról. Ezért a bíróság az ügyet vádlott neve I.r. vádlott vonatkozásában lekülönítette, az ügyben tárgyalást tűzött, míg a bűnösségét beismerő és a tárgyalási jogáról lemondó A.A. II.r.vádlott esetében jogerős ügydöntő határozatot hozott. Az elsőfokú bíróság a tárgyalást 2019.január 16. napján tartotta, melyre több tanút, köztük A.A.t is idézte. Eddigi eljárása törvényes volt.

A tárgyaláson a bizonyítási eljárást vádlott neve vádlottnak a Be. XXX. Fejezete szerinti kihallgatásával kezdte meg ismételten és teljeskörűen kioktatva törvényes jogaira és kötelezettségeire a fentieknek megfelelően. A vádlott élt hallgatási jogával, akként nyilatkozott, hogy nem tesz vallomást és kérdésekre sem kíván válaszolni személyi körülményein kívül. A váddal teljesen egyező beismerő nyilatkozatot tesz a vádiratban foglaltak szerint és lemond a tárgyaláshoz való jogáról is miután előzőleg konzultált a védőjével és tisztában van a nyilatkozata jogkövetkezményeivel. Mindennek tényét a vádlott védője is megerősítette. Az ügyész ezzel kapcsolatosan jelezte, hogy tárgyalási szakban a tárgyalás előkészítésére vonatkozó rendelkezéseket nem lehet alkalmazni, nincs helye annak, hogy a bíróság végzéssel elfogadja a vádlott beismerő nyilatkozatát, csupán arra van lehetőség, hogy a vádlott által a vádirati tényállásból nem vitatott tényekre a bíróság mellőzi a bizonyítást. Ezt az egyébként helytelen ügyészi kifogást a törvényszék nem osztotta, a vádlott beismerését végzéssel elfogadta.

A Be. 524.§-a értelmében amennyiben a vád tárgyává tett bűncselekményben a vádlott a tárgyaláson ismeri be a bűnösségét, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására a Be. 504.§ /1/-/3/ bekezdésének rendelkezéseit kell alkalmazni. Az 504.§ /1/ bekezdése kimondja, hogy ha a vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét beismeri és a beismeréssel érintett körben a tárgyaláshoz való jogáról lemond, a bíróság e tény, az eljárás ügyiratai, valamint a vádlott kihallgatása alapján vizsgálja meg, hogy a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát elfogadja-e. A /2/ bekezdés értelmében a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásának feltétele, hogy a vádlott e nyilatkozatának természetét és jóváhagyásának következményeit megértette, a vádlott beszámítási képessége és beismerésének őszintesége iránt ésszerű kétely nem mutatkozik, a vádlott beismerő nyilatkozata egyértelmű és azt az ügy iratai alátámasztják. A /3/ bekezdés szerint, ha a /2/ bekezdésében meghatározott feltételek fennállnak, a bíróság a vádlott bűnösségét beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadja. E végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

A Be. 524.§ /2/ bekezdése értelmében a tárgyaláson tett bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadása után, amennyiben a bíróság nem látja akadályát az ügy befejezésének, az egyesbíró vagy a tanács

elnöke a vádlottat a büntetéskiszabási körülményekre is kihallgatja, majd a bizonyítási eljárást befejezetté nyilvánítja.

Az ítéletábra a törvényszéknek a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására vonatkozó végzését nem találta törvényellenesnek, a fentebb írt három pontba foglalt feltételek adottak voltak. Ennyiben az ítéletábra nem osztotta a tárgyaló ügyész álláspontját, hiszen a fenti rendelkezés értelmében a vádlott a tárgyalás bármely szakaszában, akár a már megkezdett bizonyítás során beszerzett bizonyítékok tükrében is dönthet úgy, hogy a váddal egyezően bűnösségét elismeri. A vádlottat megilleti az a jog, hogy a vallomástételt megtagadja, mindez a fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben a törvényi szabályozásból következően ugyancsak nem lehet akadálya a bűnösséget elismerő és tárgyalásról lemondó nyilatkozat elfogadásának.

Ugyanakkor az ügyészségnek az eljárás ezt követő szakaszával kapcsolatos kifogásai helytállóak, a törvényszék további eljárása nem volt törvényes. A bűnösséget elismerő nyilatkozat elfogadását követően a bíróság a Be. 524.§ /2/ bekezdése értelmében a vádlottat kihallgatja a büntetéskiszabási körülményekre. Nincs elzárva attól sem, hogy e körben a Be. 505.§ /1/ bekezdése szerint a vádirati tényállás megalapozottságát és a bűnösség kérdését nem érintő bizonyítást is felvegyen pl. a vádlott adott egészségi állapotára nézve orvosi dokumentációt szerezzen be. Ezen túl azonban bizonyítást nem vehet fel. Ezen szabályozáshoz a törvényszék további eljárása nem illeszthető. A törvényi előírásnak megfelelően járt el akkor, amikor a vádlottat kihallgatta a büntetéskiszabási körülményekre nézve, ugyanakkor eljárási hibát vétett azzal, hogy **A.A.** volt vádlott-társát tanúként kihallgatta. A törvényszék indoklása ellenére a tanút nem a büntetéskiszabási körülményekre nyilatkoztatta, hanem a tényállás megalapozottságához tartozó kérdéseket feszegetett, melyre bizonyítást felvenni nem lehet. Ugyancsak törvénysértő az így beszerzett bizonyíték, az ehhez kapcsolódó, ugyancsak erre vonatkozó további bizonyítékok elemzése is, ezért az ítéletábra megítélése szerint ezt a bizonyítékértékelést az elsőfokú ítéletből ki kell rekeszteni, az erre épülő részeket pedig mellőzni kell a tényállásból.

Nem büntetéskiszabási kérdés a vádlott konkrét cselekvősége, szándéka, a bűncselekményben betöltött szerepe, a tettesi-részesi elkövetői alakzat, a társas elkövetés, esetleges eszközszemélyi státusz, az adóelkerülés módja, mértéke, az ehhez kapcsolódó pénzmozgás feltárása. Ezek tény és jogkérdések, amiknek a tényállás részét kell képezniük. Az elsőfokú bíróság ténylegesen a tényállás megállapításához tartozó lényeges elemeket állapított meg a vádirati tényállástól eltérően, illetve egészítette ki a tényállást ilyen részekkel. Ez az eljárása, ahogy arra a főügyészség és a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, nem illeszthető az általa jóváhagyott eljárási rendbe.

Az ítéletábrának csupán abban eltérő az álláspontja a fellebbviteli főügyészségtől, hogy ez az eljárási hiba orvosolható vagy nem orvosolható a másodfokú felülbírálat során. A fentebb írtak szerinti törvénysértő bizonyítás semmilyen formában nem vehető figyelembe. A Be. 167.§ /5/ bekezdése ugyanis kimondja, hogy nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a bíróság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg. Az elsőfokú bíróság törvénysértő módon a két eljárási rendet összevegyítette. Nem lehet a vádlotti beismerést elfogadni, ha a bíróság az általános szabályok szerint a tényállás megalapozottságára nézve végső soron bizonyítékértékelést végez és ennek megfelelően korrekciókat tesz a vádirati tényállásban. A bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadása körében az ügyiratok vizsgálata azt jelenti, hogy a bíróság összeveti az iratok tartalmát a vádiratban megjelölt adatokkal abból a szempontból, hogy ez utóbbiak megfelelnek-e az iratok tartalmának. Ezzel szemben az ügyész a vádemelés előtt a nyomozás során beszerzett bizonyítékokat érdemben értékeli, ehhez képest állítja össze a vádiratot és emel vádat. Az előkészítő

ülés előtt a bíróság a vádiratot kézbesíti, így a vádlott annak tartalmát megismerheti, eldöntheti, hogy azt elfogadja-e. Amennyiben e kérdésben a bíróság törést tapasztal, akkor a beismerést megtagadja, illetve szükség esetén a Be. 521.§ /1/-/3/ bekezdése szerinti, a tényállás megalapozottságát és a bűnösség kérdését nem érintő bizonyítás eredményként utólag is dönthet úgy, hogy a nyilatkozat elfogadásának nem lett volna helye, az ügyészség és a vádlott nyilatkozatának beszerzése után az elfogadó nyilatkozatát hatályon kívül helyezheti. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, egyet nem tehet, a beismerő nyilatkozat elfogadását követően érdemi bizonyítást a vádirati tényállás megalapozottságára és a bűnösség kérdésére még részben sem folytathat.

A vagyoneklobzás alapja a tényállás. Az elsőfokú bíróság e részében vitatta a vádirati tényállás megalapozottságát, eltérő tényállási megállapításokat tett, melyeknek nincs közük a bíróság által vizsgálható büntetéskiszabási körülményekhez. Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság azt is, hogy a vagyoneklobzás azért sem vizsgálható a büntetéskiszabási körülmények kérdéskörében, mert a Btk.74.§ /1/ bekezdés a/ pontja kötelező erővel írja elő a bíróság számára a vagyoneklobzást a bűncselekményből eredő vagyonra, amelynek alapja a tényállás.

Az ítélet tábla úgy ítélte meg, hogy a teljeskörű felülbírálat során ezeket az egyébként relatív eljárási hibákat orvosolhatja és lényegében a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség fellebbezése mentén mellőzte a tényállásból az alappal vitatott részeket az alábbiak szerint:

A 2.oldal 4.bekezdéséből azt, hogy a vádlott a **1.** Kft-t. tanú 1 kérésére alapította.

A 6.oldal 1.bekezdéséből, hogy a vádlottat tanú 1 ismertette össze tanú 6 könyvelővel.

A 6.oldal 9. bekezdéséből, hogy a **1.** Kft. képviselőjében kiállított számlákat a vádlott tanú 1-nek adta át.

A 7.oldal 3.bekezdéséből, hogy a vádlott a cég képviselőjében kifejtett tevékenységéért heti 25.000 Ft-ot kapott, így összesen a vádbeli időszakban 1millió Ft-tal gazdagodott.

Ahogy arra a főügyészség is hivatkozott fellebbezésében mellőzni kell a tényállásból a 2.oldal utolsó bekezdését, mivel a **1.** Kft. adófizetési kötelezettségét nem az itt megjelölt törvényhely írta elő és nem annak megszegésével valósította meg a vádlott a költségvetési csalás büntettét.

Szintén a főügyészi indítványnak megfelelően pontosítandó a tényállás a 2.oldal 4.bekezdésében is tekintettel arra, hogy **A.A.**-nak a cég átvételéért ígért 1.000 Eurót a vádlott nem adta át.

Pontosítandó az ítélet 7.oldalának 8. bekezdése is annyiban, hogy a közokirat-hamisítás büntettének időpontja 2013.06.12. napja. Ekkor jegyezte be a cégbíróság a **1.** Kft. ügyvezetőjeként **A.A.**-t. / Ehhez az elkövetési időhöz igazodik a felbújtói magatartás is, nem pedig ahhoz, amikor a bűncselekményre való rábírás megvalósult. /

A bizonyítási anyag törvénysértő értékelésén túl valóban- és itt az általános eljárási keretek esetében is ugyanez a következtetés levonható lenne- felvethető tanú 1 vonatkozásában a törvényes vád keretein való túlterjeszkedés, hisz az elsőfokú bíróság úgy telepített felelősséget e személyre, hogy őt semmilyen formában nem vádolta meg az ügyészség, így ez okból is mellőzni kellene az őt érintő tényállási részeket.

A másodfokú bíróság által a fentiek szerint törvényesnek ítélt beismerés elfogadása mellett az elsőfokú ítélet indokolása nem hiányos, megfelel a Be. 562.§ /4/ bekezdésében írt követelményeknek, hisz rendelkezik a törvényben megszabott kellékekkel, az pedig, hogy a mellőzött tényállási részek vonatkozásában mind formai, mind tartalmi oldalról egyébként alapvetően hiányos lenne, a kifejtettek mentén már nem releváns.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. Elfogadva a főügyészség ezzel kapcsolatos azon észrevételét, hogy az időmúláson belül idő előtti volt a bíróság azon hivatkozása, hogy az eljárás még tovább folytatódik, mivel az ítélet nem lett jogerős. A cselekmény adott minősítéséhez a Btk. 459.§ /6/ bekezdésében megkívánt ötmillió-egy és ötvenmillió Ft közötti vagyoni hátrányt tekintve a 95.824.000 vagyoni hátrányról azonban valóban elmondható, hogy inkább az alsó határhoz közeli, annak a közel kétszerese. Ezt a cselekmény tárgyi súlyánál mindenképpen figyelembe kell venni, mint ahogy a bűncselekmény elkövetésétől eltelt mintegy 6 éves- a vádlottra nem visszavezethető- időmúlást is tekintettel az Európai Emberjogi Bíróság határozatára és az Emberi Jogok Európai Egyezményében írt követelményekre is. vádlott neve vádlott a cselekmény elkövetésekor 22 éves volt, alig haladta meg a fiatal-felnőtt kategóriát. Rendezett családi kötelekben négy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, 4-5 éve folyamatosan megfelelő életvitel, életvezetés mellett. Mindezek a körülmények abba az irányba mutatnak, hogy az elmúlt évek alatt pozitív változáson esett át, komolyan lehet venni beismerését, amelyben megnyilvánult az is, hogy belátta és elfogadta a cselekménye miatti következményeket.

Ezen, a vádlott javára szóló enyhítő körülmények mellett az ítélőtábla úgy találta, hogy az első fokon kiszabott büntetés nem törvénysértően enyhe, nem súlytalan. A vádlott a maximális tartamú, 5 éves próbaidő alatt bizonyíthatja, hogy érdemes volt arra, hogy a bíróság ennyi idő után egy végrehajtandó szabadságvesztéssel ne szakítsa meg pozitív irányba mutató rögzültnek látszó életútját. Az ítélőtábla álláspontja szerint jelen esetben a végrehajtandó szabadságvesztés a büntetési célokkal nehezen lenne magyarázható. Azonban ebből következik az is, hogy a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezésnek sem tudott helyt adni, a próbaidő tartamán nem kívánt változtatni.

A vagyonelkobzást illetően a pontosított tényállás alapján az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 606.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta és a vagyonelkobzást az ügyészi fellebbezésnek megfelelően 51.223.137 Ft-ra rendelte el.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a bűnügyi költség számításakor az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, amely részben abból is adódik, hogy a költségjegyzékbe nem került bevezetésre a 2019.január 16. napján felmerült és a II.szám alatti végzéssel megállapított 15.000 Ft védői jelenléti díj. Ezért az ítélőtábla a költségjegyzék és a díjmegállapító végzés alapján korrigálta a bűnügyi költség összegét.

A vádlott személyazonosító okmányának megfelelően került sor a vádlott anyja nevének helyesbítésére is.

Tekintve, hogy az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 613.§ /1/ bekezdésén alapszik.

Győr, 2019. május 21.

Dr. Kovács Tamás sk.  
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.  
előadó bíró

Dr. Élő András sk.  
bíró

**Z á r a d é k:**

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2019. január 16. napján kelt 3.B.318/2018/4. számú ítéletének meg nem változtatott része 2019. május 21. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. május 21.

Dr. Kovács Tamás sk.  
a tanács elnöke